

Sagen anlagt imod sig, altsaa faae Stilling som Sagsagt, ifødetfor at den ellers skulde optræde som Sagsøger, hvis den vilde have Sagen frem for Domstolene. Men der kan ikke være nogen Tvivl om, at det Tilfælde, som jeg anser for mest praktisk, nemlig at Sparekassenspektøren selv vil anlægge Sag paa Sparekassens Vegne for at inddrive Pengene, ikke er udelukket ved denne Redaktion, men at selvølgelig ogsaa han kan tage Initiativet. Landsthinget har udeladt den Bestemmelse, som Folkethingets Forslag indeholdt om Strafanvar. Den var i Virkeligheden ogsaa ganske overflødig. Naar den blev optagen her, var det nærmest for at gjøre det endnu mere klart, at det er en Domstolsag, her er Spørgsmaal om. Forholdet er jo nemlig utvivlsomt det, at det, som Decisionen afgjør, er kun den regnskabsmæssige Afgjørelse; Decisionen siger, om Regnskabets skal godkjendes eller ikke, men den Kjendelse, der faaleses affiges, kan ikke paalægge noget eneste Meneste Noget, er ikke blot uden Eksekutionskraft, men er heller ikke retlig forbindende for de Paagjældende. Skal der blive Tale om en virkelig Indbetaling, maa der Søgmaal til, det er et Spørgsmaal, som Domstolene bedømme ganske uafhængigt af denne Kjendelse, efter almindelige Retgrundfætninger, og som derefter afgjøres ved et Dekret, som har Eksekutionskraft; men om dette Punkt tror jeg ikke, at der i Virkeligheden har været nogen Meningsforskjel mellem Landsthinget og Folkethinget. Naar Landsthinget ifødetfor at nævne Bestyrelsen som den, om hvis Ansvar der kan blive Tale, ganske i Almindelighed siger: „den eller de, hvem der efter Kjendelsens Udfald skulde paabvile noget Pengeansvar“, saa veed jeg ikke, om det derved har været Meningen, at der skulde kunne tænkes Andre end Bestyrelsen, hvem et saadant Ansvar skulde kunne paalægges ved en Decision. Jeg tror ikke, at der let vil være Andre, men det er ogsaa muligt, at man kun har villet udrykke det, som var udtrykt i Folkethingets Forslag i § 12, at det mulig ikke er hele Bestyrelsen, men kun enkelte af dens Medlemmer, om hvis Ansvar der bliver Tale, og i saa Fald vil jeg ogsaa anse den sidste nævnte Forandring for en Forbedring i Sammenligning med Folkethingets Redaktion. Det er kun et meget underordnet Punkt, hvori Forslaget nu afviger fra, hvad der sidst blev vedtaget her, og Udvalget har med saa meget større Tilfredsstillelse kunnet indstille det til Thingets Godkendelse, som Lovforslaget iøvrigt har kunnet glæde sig ved at finde Tilslutning i Landsthinget, uagtet det paa ikke ganske faa Punkter var afvigende fra, hvad der oprindelig var vedtaget i det andet Thing. Jeg skylder endnu at sige, at naar et enkelt Medlem af Udvalget, det ærede Medlem fra Bonfild (Buch), ikke har deltaget i denne Indstilling, hidrører dette ikke fra noget fjendtligt Sindelag imod den Endring, Lands-

thinget har foretaget, men er grundet i det ærede Medlems Stilling til Loven i dens Helhed. Det ærede Medlem har endnu ikke kunnet forføne sig med Sparekassenspektøren og med enkelte andre Bestemmelser, som han ved tidligere Leilighed har udtalt sig imod.

Buch: Ja, det er ganske rigtigt, som den ærede Ordfører udtalte, at det ikke er af Hensyn til den Forandring, der er foregaaet i Landsthinget, at jeg har Noget imod Lovforslaget. Ærede Medlemmer kjende min tidligere Stilling; jeg har under tidligere Forhandlinger haft Leilighed til at begrunde, hvorfor jeg stemte mod Loven. Den Forandring, der er foregaaet, er ikke meget væsentlig for mig og kan selvølgelig heller ikke forandre min Stilling til Loven. Jeg agter som tidligere at stemme mod Loven, og jeg har tidligere udtalt mine Grunde dertil. Jeg tillader mig at opfordre ærede Medlemmer, som forrige Gang stemte mod Loven til atter at stemme mod den, og skulde den blive forfattet, faae jeg det gerne. Jeg tror, det er en uheldig Lov.

Indenrigsministeren (Steel): Jeg er ganske enig med den ærede Ordfører i, at den Forandring, som er foregaaet i det andet Thing, ikke har forandret den Tanke, som ligger til Grund for Lovforslaget, saaledes som det udgik fra Folkethinget, men kun nærmere udfyldt den, hvorimod der jo i Virkeligheden Intet kan indvendes. Naar den ærede Ordfører bemærkede, at det syntes, som om det var dem, hvem et Pengeansvar paahvilede, der selv skulde foranledige Sagen anhangiggjort ved Domstolene, medens det syntes at være mere rimeligt, at de, som havde Forbring paa en Pengegodtgjørelse hos de Paagjældende, havde Afgang til at anlægge Sag, saa skal jeg bemærke, at dette Sidste ganske utvivlsomt er rigtigt; men jeg tror, at man ved Redaktionen af dette Endringsforslag nærmest har set hen til den Form, hvorunder Decisionen i Reglen betegner sin Misbilligelse, idet den nemlig, saaledes som det staar, vil komme til at se saaledes ud, at Decisionen anser disse Udgifter for at være uberettiget udrede, og at de paagjældende Bødb derfor ville være at opføre til Indtægt i det næste Regnskabsaar. Naar der ikke er foretaget noget Skridt fra de Paagjældendes Side for at frigjøre sig for Følgerne af denne Decision, saa vil Følgen deraf blive den, at de komme til at opføre Bødbet i næste Regnskabsaar, og Bødbet kan da ikke tages fra Andre end dem selv. Jeg tror altsaa, at, naar man ser hen til den Maade, hvorpaa Decisionens Eragting faar Indflydelse paa næste Aars Regnskabsopgjørelse, saa er det naturligt, at man siger, at Bestyrelsen kan fri sig derfor og gjøre Spørgsmaalet om deres Ansvar afhængigt af Domstolene.